

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Den christelige Kamp. Prædiken paa eenogtyvende Trinitatis-Søndag 1825

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Den christelige Kamp. Prædiken paa eenogtyvende Trinitatis-Søndag 1825", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Aarhus Universitet, Det Teologiske Fakultet. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1825_421A-intro-shoot-idm68.pdf (tilgået 26. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Kirkekampen 1825

Prædikenen *Den christelige Kamp* indgik i den kirkekamp, som Grundtvig havde indledt med udgivelsen af *Kirkens Gienmæle* den 5. september 1825. Grundtvig havde med et angreb på professor H.N. Clausen og dennes bog *Catholicismens og Protestantismens Kirke-Forfatning, Lære og Ritus* (1825) vakt stort postyr i København, og i efteråret 1825 var aviser og tidsskrifter fyldt med indlæg for og imod de stridende parter, se indledningen til *Kirkens Gienmæle*.

J.P. Mynster, som på dette tidspunkt var første residerende kapellan ved Vor Frue Kirke og en indflydelsesrig teolog og populær prædikant, ærgrede sig over sagen og den polarisering, den havde skabt i det intellektuelle miljø i København. Mynster ønskede ikke selv at vælge side i sagen, idet han var kritisk over for både Grundtvig og Clausen. Han skrev i et brev til sin ven P. Hjort, at han egentlig havde lyst til at gå i rette med begge parter. Dog turde han ikke opponere imod Clausen og hans bog, som han ellers fandt var "fuld af urigtige Paastande, af utilgivelige Inconseqventser, af megen Superklogskab", da han ikke ville risikere at blive regnet for en tilhænger af "det modbydelige Partie af Grundtvig og Consorter" (Hjort 1867, s. 141). Tie helt ville Mynster imidlertid heller ikke i en sag, der havde fået stor opmærksomhed også i menighederne (Mynster 1854, s. 224), og han valgte at omtale sagen i en prædiken den 16. oktober 1825, som han efterfølgende udgav under titlen *Den christelige Viisdom*.

I prædikenen afstod Mynster fra at diskutere stridspunkterne i sagen og valgte i stedet at kritisere 'fremgangsmåden' (Hjort 1867, s. 142). Og her var det primært Grundtvig, der måtte stå for skud. Med slet skjult hentydning til Grundtvig talte Mynster om, at den forstandige kristne ikke burde "fare frem iblinde" og "gøre Alt til den ubeleilige Tiid, paa den ubeleilige Maade" (1825, s. 8). Han pointerede, at mennesker med sådan en adfærd kun vækker forstyrrelse og bliver "om end imod Vidende og Villie, Christi Korsens Fiender; de give en Forargelse, som de ikke igien kunne læge, de vække en Tvedragt, som de ikke igien kunne stille" (s. 8 f.). Mynsters hovedsynspunkt var, at sand kristen visdom viser sig i *sagtmodighed*, og at de kristne dyder i overensstemmelse hermed består i kærlighed, mildhed, langmodighed og ydmyghed. Omvendt kan den, som udtrykker vrede, forbitrelse og dømmesyge, *ikke* siges at være opfyldt af Guds visdom.